

Шомъ аэнианиниѣтъ позна естеството на належашата опасность, управи са отъ великодушното си сърдце къмъ Олинеа. Божийтъ промисль спасяваше го още отъ тигра; трѣбаше ли прочее да го остави въ прилежащия затворъ въ опасность отъ смъртъ не помалко страшна? Като олуви Недія за рѣка Главкъ влѣзе бърже презъ вратата които го отдѣляхъ отъ Олинеа, стигна въ стаята на христіенина и го намѣри колѣнничилъ и въ молитва.

— Саани, стани пріятелю мой! извика Главкъ; спасявай са, бѣгай! не виждашъ ли? природата е крѣпкійтъ ти спаситель.

И като тегляше навѣнъ смутенія назорянинъ показваше му облака, който като растѣшо все по голѣмъ изсыпваше камъни и страшень пепель, а христіанинѣтъ като чу виковетѣ и тѣпканъето на бѣжащия и оплащень народъ.

Ето десницата на Вышния! извика благочестиво, славень да бжде Господь!

— Бѣгай намѣри братъята, бѣгай съ тѣхъ! съ сбогомъ!

Нито са отговори, нито разумъ Олинеъ отходящия си драгарь. Высоки и серіозны мысли обладавахъ душата му, и въ вѣсторга на сърцето си, той повече благославяше отъ колкото са боеше тѣзи знакове на небесната милость които считаше за свидѣтельство на гнѣва на Вышния.

Най подырь той са стреснѣ, и наченъ да бѣга и самъ, безъ да съзнава кѣдѣ отиваше.

И ето че са представи предъ него пропасть на тъмна пещера мрачково освѣтена отъ свѣтлинкѣ готовъ вече да исчезне, и христіанинѣтъ видѣ лѣжащы три голы трупа, и са спрѣ тосъ часъ защото му са стори че отъ онзи ужасень вертелъ, събликалището, единъ слабъ гласъ призоваваше името на Исуса.

Подиръ туй призованіе той не можаше да тича безгриженъ и равнодушенъ! той влѣзе въ пещерата, безъ да внимава че краката му тѣпчахъ кръвта излѣна отъ тритѣ онѣзи трупа.

— Кой призовава тукъ името ва сына Божія? извика назорянинѣтъ.

Отговоръ нема, но Олинеъ като гледаше на около, при свѣтлината на свѣтлинка единъ бѣловласъ старецъ който сѣднѣлъ на земята държеше на колѣнѣтъ си главата на человекъ скоро умрѣлъ. Съвсѣмъ че чертытъ на убития имахъ сичката ледяна неподвижность на вѣчно усопшыгѣ, хвъркаше обаче по устнѣтъ му една свирѣпа усмихка, не усмихка на христіанска надѣжда, но единъ дивъ сарказмъ, сарказмъ отъ умраза. Оставаше обаче още на лицето му прекрасната окръглость на предишния му юношескій образъ, и гѣсты-